

saa gør vi det. Men deraf slutter man jo ret naturligt, at hvis det ikke træffer saadan, faa vi ikke gjort noget, saa sige vi: vi gaa taalmodig og se frem i Tiden. Det er dette, som er at forlade ogsaa sit gamle Standpunkt paa dette Omraade, det er det at afbryde Forhandlingerne paa den Vej som vi, baade Konseilspræsidenten og det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) og jeg og de andre 23, som sidde her i Tinget endnu, en Gang ansaa for den rette: Saalænge vi ikke kunne gennemføre en Grundlovsændring, saalænge vi ikke have en Regering, som vil sætte noget Arbejde ind paa denne Sag, maa vi gaa den anden Vej, naar Forholdene ere blevne saa grelle, som de ere i Øjeblikket.

Som sagt, den Motivering af Grundlovsforandringen, som er given af den ærede Konseilspræsident og optaget af det ærede Medlem fra Løvel, finder jeg ikke at kunne slaa mig til Ro med, saa at vi derfor skulde lade denne Sag ligge hen. Naar Udsigterne ere saa vage, siger jeg: Maa jeg saa bede om en bestemt Form, hvorunder vi kunne komme til en bestemt Løsning, som vi kunne forsvare for vor Samvittighed, og som stemmer med den demokratiske Hævdelse af den almindelige og lige Valgrets Princip. Det maa vi fastholde, saa meget mere som vi jo have mærket, at Regeringen stod noget uvillig overfor denne Sag. Det er jo ganske rigtigt, som Ministeren siger, at vor Stilling er Bævis paa, at vi ikke have Tillid til ham. Det have vi heller ikke. Efter de Udtalelser, der ere faldne før i denne Sag, havde vi Grund til at formode, at det var saadan med Ministeren, at han i og for sig ikke vilde gøre noget videre men se Tiden an, og i hvert Fald ikke gøre det, som vi finde naturligt: at skride til en virkelig Opfyldelse af Grundlovens Ord, og derefter, hvis det skulde være fornødent af praktiske Hensyn, søge hidført en Forandring af Grundloven.

Hvordan det vil gaa denne Sag, vil jo desværre snart vise sig, jeg siger desværre, thi formodentlig er det jo nok Meningen, at den blot skal lægges hen og gemmes til den kommende Tid, hvorefter vi saa skulle sætte os ganske gemytlig paa Flæsket og sige: Vi have det jo godt, — indtil der kommer ny Tider og Forhold, som ville tvinge os til at tage Sagen op med større Alvor og Kraft, end det lader til, at der kan blive Tale om i Øjeblikket.

Jeg vil dog haabe, at der indenfor Regeringspartiet er noget delte Meninger

om denne Sag, og selv om man i Øjeblikket kan tromme Styrken sammen af rent politiske Grunde til at give Regeringen sin Tilslutning i Form af et Tillidsvotum, vil det dog vist ikke kunne holde ret længe. Jeg vil i alt Fald haabe, at der er Mennesker, der sige: vi ere vant til, at der sker noget fra Regeringens Side i den Retning og vi kræve, at det skal ske; og hvis det saa skulde vare ret længe, vil jeg tænke, at der vil være Medlemmer, som ville frigøre sig og sige: Saa maa vi i Virkeligheden træde over til dem, som ville gennemføre en virkelig grundlovsmaessig Tilstand. Jeg har et ret betydeligt Haab — efter min personlige Erfaring — om at der indenfor selve Ministeriet er noget delte Meninger om den Ting. Jeg kan godt sige det ligefrem, at jeg har en vis Forventning og har Ret til at have den om, at den højtærede Trafikminister ikke vil kunne være enig med Konseilspræsidenten. Det er ogsaa ret naturligt, det er ham — om jeg saa maa sige — næsten i Blodet givet. Vi vide godt, at den yderste Hævden af det Princip, som vi nu ville blive ved at staa paa, var netop afdøde Sophus Høgsbro, og at noget af det er gaaet over i hans Søn er jo ret naturligt. Der kan naturligvis ogsaa være andre Grunde dertil. Jeg ved i alt Fald af personlig Erfaring — hvis den højtærede Minister havde været til Stede, vilde han absolut ikke have benægtet det —, at han for ganske nylig endnu har haft den Mening, at han ikke kunde være med til at udskyde denne Ordning for at manøvrere med en Grundlovsforandring. Hvor meget han nu i sin ny Værdighed kan komme til at betyde i Forhandlingen om denne Sag, vil jo Tiden vise. Jeg har Grund til at have noget Haab om, at baade han og forskellige andre dog alligevel ville komme sammen med os for at forsøge en virkelig Løsning af Sagen.

Jeg maa som sagt derfor anbefale at stemme mod Dagsordenen, som paa ingen Maade tilfredsstiller nogen af dem, som ere denne Sags virkelige og sande Venner, og som for Alvor ville gøre noget for dens Løsning og ikke med et Skin ville feje denne Sag af Vejen, for at man igen kan faa Fred for den en Aarrække. Jeg forbeholder mig under Forventning af, at selve Beslutningen kommer til Afgørelse, at stemme for den, og jeg tilraader alle, der omtrent dele min Tankegang, at gøre det samme.